

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 133

Август – септември 2010

Uzun v. Germany - 35623/05

Пресуда 2.9.2010 [Секција V]

Член 8

Член 8-1

Право на почитување на приватниот живот

Следење со GPS на осомничени терористи: *нема повреда*

Факти - Во октомври 1995 година, апликантот и друг маж (S.) биле подложени на следење со наредба на истражен судија поради сомневање за нивна наводна вмешаност во бомбашки напади што ги извршила една екстремна левичарска група на која тие припаѓале. Откако сфатиле дека властите ги следат, двајцата се обиделе да го избегнат детектирањето со тоа што ги уништиле предавателите што биле инсталирани на автомобилот на S и одбегнувале да користат телефони. За да го спречи ова, во декември 1995, Федералниот јавен обвинител одобрил нивно следење со Системот за глобално позиционирање (Global-Positioning System - GPS), што властите уредиле да се инсталира во автомобилот на S. Апликантот и S. биле уапсени во февруари 1996 година, а потоа биле и огласени за виновни за различни бомбашки напади во периодот од јануари до декември 1995, врз основа на доказите кои биле прибрани преку нивно следење, вклучително и GPS докази кои ја поврзувале локацијата на автомобилот на S. со местото на кое бил извршен еден од нападите. На апликантот му била изречена казна затвор во траење од тринаесет години. Неговите жалби до Федералниот суд на правдата и федералниот Уставен суд биле одбиени, при што Уставниот суд меѓу другото укажал дека мешањето во неговото право на приватност преку следење со GPS било пропорционално, во светлина на тежината на кривичните дела и фактот дека тој успеал да ги избегне другите мерки на следење.

Закон – Член 8: Иако приемникот за GPS бил инсталиран во автомобил на трето лице (S.), јасна била намерата да се прибираат информации и за апликантот, а властите биле свесни од претходните истраги дека двајцата го користеле автомобилот заедно. Оттаму, апликантот имал статус на жртва. Понатаму, следење со GPS во случајот на апликантот се користело за систематско прибирање на податоци за неговото движење и за местото каде тој се наоѓал за период од три месеци. Тие податоци, од друга страна, им овозможиле на властите да утврдат шема на неговото движење, да спроведат други истраги и да соберат дополнителни докази кои биле употребени во текот на судењето. Последователно, следењето со GPS и обработката и употребата на собраните податоци претставува мешање во правото на почитување на приватниот живот на апликантот.

Што се однесува на тоа дека мешањето во случајот било во согласност со закон, следењето било предвидено со законска одредба* која му била достапна на апликантот. Прашањата дали таа одредба била доволно прецизна за да го задоволи барањето за предвидливост на однесување и дали обезбедувала соодветни гаранции против злоупотреба не беа предмет на разгледување од страна на Судот, поради многу стриктните стандарди кои постојат за следење на телекомуникациите**, додека следењето со GPS на движењето на јавни места се смета за помалку интрузивно.

Одлуката на домашните судови дека одредбата (која дозволувала користење на фотографии и визуелни записи и „други посебни технички средства“ за следење во однос на кривични тела кои имаат „значителна тежина“) го опфаќа и следење со GPS, претставува разумно и предвидливо размислување и толкување на законот од страна на судските органи. Судот исто така сметал дека во случајот постоеле соодветни и делотворни гаранции од злоупотреба на овие мерки. Во таа смисла, Судот првенствено укажал дека следењето со GPS можело да се примени само на кривични дела кои имале значителна тежина и каде други методи би имале помалку изгледи за успешност или нивното спроведување би било многу тешко; второ, непостоењето на определен законски лимит за траењето на следењето е надминат преку испитување на пропорционалноста на мерката од страна на судовите; трето, не било неопходно законот да предвиди дека е потребно претходно одобрување на следењето од страна на независен орган, бидејќи овластувањето на кривичниот суд да врши *ex post facto* оценка на законитоста на таквото следење (и да ги исклучи доказите кои биле прибавени на незаконски начин) обезбедувало доволно заштита од произволност; и конечно, примената на принципот на пропорционалност од страна на домашните судови обезбедувала доволна заштита за апликантот да не стане предмет на целосно следење, како резултат на акумулација на некоординирани мерки на различни власти. Оттаму, мешањето во правото на почитување на приватниот живот на апликантот било во согласност со закон.

Тоа мешање имало легитимни цели за заштита на националната безбедност, јавниот ред и мир, правата на жртвите и превенција на криминалот. Исто така, мешањето било пропорционално: наредено е следење со GPS откако се покажало дека помалку интрузивни мерки се недоволни и неефикасни, следењето се спроведувало во краток временски интервал (околу три месеци), и тоа го опфаќало само апликантот кога тој патувал во автомобилот на неговиот соучесник. Апликантот не може да се пожали дека тој бил подложен на целосно и сеопфатно следење. Имајќи предвид дека истрагата се однесувала на многу сериозни кривични дела, следењето на апликантот со GPS се смета за неопходно во едно демократско општество. Во контекст на сето ова, не се покренува посебно прашање според Член 6 § 1.

Заклучок: нема повреда (едногласно).

* Член 100с § 1 бр. 1 (b) од Законот за кривичната постапка.

** Види, на пример *Weber and Saravia v. Germany* (одлуки) (Бр. 54934/00, 29 јуни 2006, Информативна белешка бр. 88), *Liberty and Others v. the United Kingdom* (Бр. 58243/00, 1 јули 2008, Информативна белешка бр. 110) and *Kennedy v. the United Kingdom* (Бр. 26839/05, 18 мај 2010, Информативна белешка бр. 130).

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.

